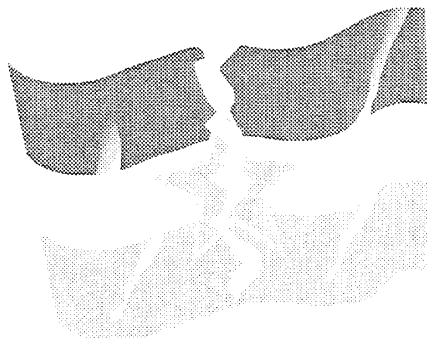

UNPROFOR - JOEGOSLAVIE

Sector-hopping: een reisverslag.
door Cor Zwemmer.

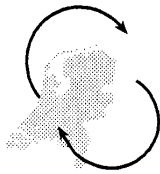
Zagreb 24 februari 1993

De laatste weken waren aangebroken en met deze weken een nieuwe opdracht, namelijk O&O artikelen op de sectorposten bezorgen. Ik ben op 23 februari met mijn nieuwe opdracht begonnen in Sector West en heb daar de sectorposten GrubiŠno Polje (Argbat), Daruvar (CanEngBat) en Okucani (Nepbat) bezocht. Als je dan ziet, hoe de mannen en vrouwen daar leven en werken, realiseer je je pas hoe veel luxe wij in Zagreb hadden. Het maakt echt een enorm verschil of je nu bij het ene of het andere bataljon geplaatst bent.

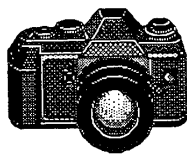
Zagreb 1 maart 1993

Weet u, als je naar de sectoren gaat heb je het één en ander mee te nemen. Schone kleren, toiletartikelen, slaapzak, kogelvrij vest, helm met ballistische bril, om maar een wat te noemen. Dan hebben de chauffeur en ik de Mercedes beladen met allerlei O&O goederen, zoals satelliet-ontvanger, RTL-4 decoders, spelletjes etc. Toen alles zover gereed was hebben we onze Uzi's opgehaald plus 40 patronen de man en zijn we gaan rijden.

Ons doel voor deze week was het bezoeken van de sectorposten in de Sectoren Noord en Zuid. De snelweg naar Karlovac was zo goed als verlaten, dus dat schoot lekker op. In Karlovac aangekomen waren de eerste tekenen van de oorlog al weer goed zichtbaar. Onmiddellijk na de stad begint sector Noord. Om een sector binnen te gaan moet je door een zgn. "crossing". Je moet je voorstellen dat je een gemeentegrens overschrijdt, maar dan een beetje anders. Eerst kom je bij een roadblock van de Kroatische politie. Daar word je meestal zo doorgelaten in je witte UN-auto. Het volgende roadblock is van het Kroatische leger, ook daar wordt over het algemeen niet zo moeilijk gedaan. Dan volgt een stuk niemandsland: geen huis meer intact, hier woont geen levende ziel meer. De muren beklad met chetnik-kruisen. Dan stuit je op een "Servisch" roadblock. (NB. Kroaten van Servische komaf, Krajina Serven genoemd.) Daar staat een in camouflagepak gestoken man die een stopbordje omhoog houdt op een manier die doet denken aan de gebaren op een Amerikaans vliegdekschip. We stoppen gewillig, niet vanwege zijn indrukwekkende gezwaai, maar eerder vanwege de doorgeladen Kalashnikov AK-47 die dreigend naar ons voertuig wijst. We draaien het raampje van de bestuurderskant open en de man, vergezeld door een collega van de milicija, vraagt ons in gebrekkig Engels naar onze ID-kaarten. Mijn ID-kaart zit sinds het incident met een Kroatische politieman aan mijn herkenningsplaatje, dus die pakken ze mij niet meer af. Nadat hij onze ID-kaartnummers heeft opgeschreven loopt hij gewichtig om de auto heen en controleert door de ruiten van de auto onze lading. 'What is?' vraagt hij, terwijl hij naar de dozen wijst. 'Welfare equipment', luidt mijn antwoord. 'Where to?', 'to Knin' antwoord ik.

Dan beginnen zijn oogjes te glimmen. Hij heeft op de achterbank een tray cola ontdekt, dat we gekocht hadden om onderweg te kunnen nuttigen. 'Me want cola', zegt hij op zijn monotone steenkolen-Engels. Nu zijn er 3 mogelijkheden: 1. nee-verkopen, hetgeen betekent dat je voorlopig wel even vaststaat bij dit checkpoint, 2. ja zeggen, maar dan ben je al je cola kwijt en 3. gedeeltelijk aan zijn eisen tegemoetkomen en hem twee blikjes aanbieden. * De laatste mogelijkheid bleek te werken, maar dat betekende wel dat ik uit de auto moest komen om de achterdeur te openen om hem van cola te voorzien. Dat was nu niet het allerleukste wat ik tot nu toe gedaan had. Toe dat achter de rug was, konden we onze reis voortzetten naar Slunj (Polbat) en zoals altijd betrof mijn bezoek het NL personeel op het comcen. Vrijwel op elk comcen wordt je zeer hartelijk ontvangen, misschien wel omdat je toch wat afwisseling brengt. Het eten tussen de middag was werkelijk schandalig slecht en werd door de Nederlanders "Tulpenzwiebelsuppe" genoemd, hetgeen genoeg zegt. Na Slunj reden we door naar Sector Zuid naar de eerste sectorpost Korenica (Tjehbat). Op weg naar Korenica kom je door het natuurpark Plitvice met schitterende watervallen, dus even gestopt om

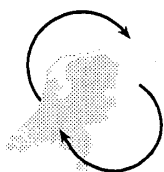

foto's te maken. Heel sector Zuid was bedekt met een dikke laag sneeuw en de waterval zag er schitterend uit, met al die ijspegels. De mannen in Korenica zijn gelegerd in een bungalowpark en hebben daar een huisje. Klinkt ideaal, maar als je in een 6-persoons huisje je comcen in moet richten en er 9 man in moeten, is duidelijk dat die mannen elkaar voortdurend op de lip zitten. Na Korenica door naar Gracac (Frabat-I) Als ik al dacht dat de mannen in Slunj en Korenica het slecht hadden, was dat omdat ik Gracac nog niet gezien had.

Daar leeft een volledig infanteriebataljon, een Fins genie-peloton en het NL-comcen op een gebied van 100x200 meter in hutten, prefabs en tenten. Niemand mag het kamp verlaten zonder toestemming van de Serven, hetgeen betekent dat ze gewoon gevangen zitten. In Gracac hebben we de nacht doorgebracht. 's Avonds was het erg gezellig en het begon licht te sneeuwen.

2 maart 1993

Groot was mijn verbazing toen ik 's morgens wakker werd en door het raam zo'n dikke 50 cm sneeuw mocht aanschouwen. Nadat we sneeuwkettingen hadden omgelegd, zijn we vertrokken richting Knin, de hoofdstad van de Krajina. Om in Knin te komen moet je een bergketen oversteken en omdat er zoveel sneeuw was gevallen, kon dat wel eens een probleem worden. Met de mannen in Gracac werd afgesproken dat we meteen zouden bellen bij onze aankomst in Knin (Kenbat), zo niet, moesten ze ons gaan zoeken. Aldus zijn we vertrokken. Mensen, ik heb van mijn leven niet zo veel sneeuw gezien. Berg na dal en weer berg na dal. Er leek geen einde aan te komen. Toen we dan ook om half twee over weer een bergtop reden en onder ons sneeuwloos Knin zagen liggen was dat een hele verademing. In Knin aangekomen leek het wel of daar iedereen bij het leger hoorde. Werkelijk iedereen (kinderen onder de 16 uitgezonderd) loopt daar in vlekkenpak en met een wapen. Je kon duidelijk zien dat er daar "poep aan de knikker was". Bij het sector-hoofdkwartier aangekomen, werden we enthousiast begroet door een Keniaanse soldaat aan de poort, die helemaal uit z'n dak ging van dat witte spul op onze auto. Handschoenen uit en maar prikken in dat gekke witte spul.

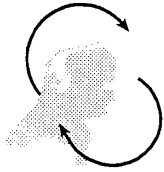
'Da's nou sneeuw knul. Nog nooit in het echt gezien? Leuk hè?' In Knin even Gracac gemeld dat we heelhuids waren aangekomen. Afspraken gemaakt om te kunnen overnachten en even wat gegeten. Daarna vertrokken richting Benkovac, de meest zuidelijke post van I(NL)UN Signal Bataljon Het landschap veranderde trouwens dramatisch, de bodem was daar rotsachtig en de begroeiing deed mediterraan aan, ook de temperatuur. Benkovac zag er echter helemaal niet aangenaam uit: de aanblik van een belegerde stad, overal soldaten, veldversterkingen, zandzakken, tanks en geschut, kortom oorlog. Het Kenbat met het NI-comcen zijn gelegerd in een voormalige JNA-kazerne. Het werd al snel duidelijk dat de mannen daar een slechte tijd achter de rug hadden en dat ze hun verhaal kwijt moesten, speciaal na het Kroatisch offensief bij de Peruckodam. Het gebeurt per slot van rekening ook niet iedere dag dat een Servische soldaat zich in het hoofd haalt om zich te wreken op de VN voor de Kroatische aanval en zich met een wapen en twee handgranaten richting comcen spoedt! Hij werd vervolgens dan wel door zijn eigen commandant doodgeschoten, maar het zal je maar overkomen. Onze tijd was echter vrij snel op, want we moesten voor het donker Knin weer zien te bereiken. Op de terugweg naar Knin werden we vergast op een werkelijk schitterend onweer, prachtig om te zien tussen die bergen. Ook nog wat T-72 tanks gezien. Gek eigenlijk, die ken ik normaal alleen van plaatjes. In Knin aangekomen was ik inmiddels zo ziek als een hond, waarschijnlijk griep, dus ben ik om 18.00 uur naar bed gegaan. 's Nachts waren er behoorlijk zware beschietingen, dus uit voorzorg ben ik toen maar onder mijn bed gaan liggen. Die nacht bezorgde me flink wat angst.

3 maart 1993

Om acht uur vertrokken, terug naar het noorden. Ons volgende doel, Topusko, waar het sector-hoofdkwartier Noord is gevestigd. In Gracac nog even gestopt om Knin te laten weten dat we veilig over waren. En toen door. Onderweg hebben we van onze gevechtsrantsoenen moeten knagen omdat we door het slechte weer te laat waren voor het eten in Korenica. Rond 17.00 uur kwamen we aan in Topusko, waar we perfect gegeten hebben. De legering in Topusko is in een hotel: tweepersoons kamers en eten uit de hotelkeuken, dus dat zit wel snor. Nou ja bijna. Stroom komt uit een aggregaat en na 18.00 uur is er geen stromend water meer. In de gangen is geen licht, dus het blijft zaklantaarnwerk. I.v.m. mijn ziek zijn, keren we vervroegd terug naar Zagreb.

8 maart 1993

We zijn vroeg vertrokken voor een bezoek aan sector Oost. Eerst naar Erdut, het sector-hoofdkwartier. Hier heb je vanuit het comcen een schitterend uitzicht over de Donau, tenminste als het er niet mist. Na de lunch zijn we naar de lagere school van Dalj gereden, waar de VN militairen gelegerd zijn. Zij gebruiken ongeveer de helft van de school en in de andere helft wordt nog gewoon les gegeven. Overigens is twee dagen na mijn bezoek zo'n beetje alles gejat bij een inbraak. Daarna door naar Beli Manastir (Belbat) Hoewel die plaats hemelsbreed niet zo ver ligt, moet je helemaal via Osijek omrijden. Daar moet je dan over de rivier de Drava. Een beetje moeilijk, daar alle bruggen zijn vernietigd. Oversteken hebben we over een spoorbrug moeten doen. In Beli Manastir aangekomen hebben we de mannen van het comcen bezocht en na een kopje koffie zijn we snel doorgereden omdat we absoluut voor het donker in Klisa (Osijek Airport) wilden zijn.

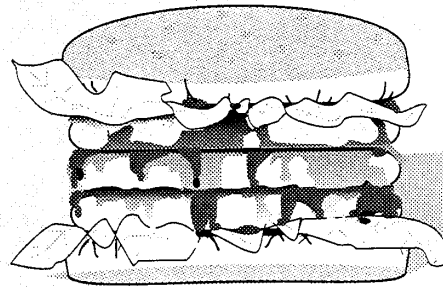

Rijden na het invallen van de duisternis is erg onverstandig omdat ook een witte auto in het donker zwart is en dus een bewegend doel, vandaar. In Klisa aangekomen hebben we gegeten en onze bedden klaargemaakt om er de nacht door te brengen. Het comcen Klisa ondersteund het Rusbat, communicatie is moeizaam handen- en voetenwerk. Het vliegveld van Osijek is volledig verlaten en op last van de Serven is alles ontmanteld en de landingsbaan geblokkeerd. In huidige toestand onbruikbaar en nu bevoond door de VN. Het was die avond erg gezellig.

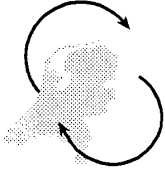
9 maart 1993

De volgende morgen zijn we onmiddellijk na het ontbijt om ± 8.00 uur vertrokken in de richting van Pancevo, dat achter Belgrado ligt. In Belgrado hebben we een beetje verloren rondgereden en hebben daar één uur doelloos rondgedoold. Uiteindelijk toch de weg gevonden en in Pancevo Logbase Bravo aangedaan. Daar hebben we even wat geld gewisseld zodat we in Belgrado de Big-M van McDonalds konden gaan opzoeken. Het wisselen is daar ook een gebeurtenis op zich. Ik heb daar 5 DM gewisseld en kreeg daar wel 92.000 Joego Dinars voor. Nu ligt de koers er zo rond de 2 miljoen dinar voor 100 DM! Volgens mij gaat het daar niet echt goed, vooral als je bedenkt dat mensen van ons daar 8 maanden geleden nog 40.000 dinar voor kregen. In ieder geval was het heel wat makkelijker de weg terug te vinden omdat er iemand van Logbase B ook naar Belgrado moest en die is voor ons uitgeleden. Eenmaal bij McDonalds aangekomen werden we er direct vriendelijk doch resoluut weer buitengezet! Drie vlekkenpakken met halfgeladen Uzi's waren blijkbaar niet de bedoeling.

Nadat we toestemming kregen om de auto buiten voor het raam te parkeren, hebben we de wapens in de auto gelaten en zijn opnieuw naar binnen gegaan. Hamburgers, here we come! Nou jongens daar kun je je nog eens vol eten voor 5 mark. Als je nagaat dat een gewone hamburger 8000 dinar kost, dan begrijp je wel wat je met een paar mark kunt kopen: 1 Big Mac, 1 cheeseburger, 2 hamburgers, 1 grote Franse frietjes en 1 grote milkshake, goed hè! Daarna zijn we als een speer teruggereeden naar Zagreb met 2 hamburgers in de tas want die kon ik niet meer weg krijgen. Ik heb ze 's avonds in de magnetron gedaan en bij de tv opgegeten. (gemeen eigenlijk). Omdat in Erdut de hele boel was gejat, ben ik vrijdags nog even met de 'heli' de spullen gaan brengen, ook een leuk uitje. Dan nog naar Novska (Jorbat) waar de Nederlanders het zich zo comfortabel mogelijk gemaakt hebben in hun "Dutch House". En zo kwamen we dan aan het einde van onze sectorhopping tour en daarmee ook aan het einde van mijn verblijf in het voormalig Joegoslavië. Het was geen slechte tijd en uiteindelijk was het weer fijn om naar huis terug te keren. ●

Welkom thuis, we eten vanavond.....

INFORMATIEDAG

T5 d.d. 25.6.1993 in de "Koningin Wilhelmina Kazerne" te Ossendrecht door Jacqueline van Abeelen

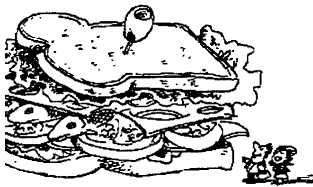
Met de gedachte van: "Wie niet weet waar hij heengaat, komt niet ver" zijn velen in de vroege morgen uit alle hoeken in Nederland naar Ossendrecht getogen. Het was dan ook voor velen een voorproefje van "reizen". Als u dit verslag leest, zit rotatie T5 reeds met een aantal weken ervaring in voormalig Joegoslavië en zijn de herinneringen aan deze dag voor hen een ver verleden. Deze informatiedag werd verzorgd door de Bravo-compagnie van het CVV (Centrum voor Vredesoperaties) die tevens verantwoordelijk is voor de opleiding van personeel voor UNPROFOR. De taak en de plaats van het Transportbataljon in het VN-missiegebied werden nader toegelicht. Dia's met beelden van voertuigen, barakken, prefab-legerplaatsen, bunkers, (soms slechte) wegen, kapotte huizen in de omgeving van Split, Busovaca en Vitez gaven een indruk waar de militairen de komende 6 maanden zullen vertoeven. Beelden van een mooie bergachtige omgeving en de goede voedselvoorraad voor de VN-eenheden stonden veelal in schril contrast met de armoe en honger die de inwoners van dit land teisteren. En het slaat zeker niet op het kenmerk van "vrede" waarvoor de vredesoperatie staat. Kortom, een duidelijke uiteenzetting van de hele organisatie om de humanitaire hulpverlening te coördineren en het transport te verzorgen, van mobiele drinkwaterinstallaties tot pleisters, voor de vele VN-eenheden in voormalig Joegoslavië.

Het onderdeel "materieel-show" bestond uit een uitstalling van nooddrantsen, wapens, tenues en de vele bijbehorende accessoires.

Alles wat ter tafel lag mocht en kon een ieder van dichtbij bekijken. Tevens werden er videobeelden vertoond van de dagelijkse werkzaamheden van het transportbataljon in voormalig Joegoslavië.

De "Static-show" op het parkeerterrein bestond uit voertuigen (geen witte, maar legergroene uitvoeringen) die aldaar worden gebruikt. Sommigen kropen dan ook even achter het stuur en lieten de motoren ronken om kracht bij te zetten aan de indrukwekkendheid hiervan.

Door de veelheid aan informatie was het moeilijk om met iedereen tot een persoonlijk gesprek te komen, maar ik kreeg gelegenheid te spreken met soldaat Roy van der Heide (23 jaar) die met vriendin en ouders uit Enschede naar Ossendrecht is gekomen. Roy is dienstplichtig soldaat en gaat naar Busovaca als chauffeur van een viertonner. De reden van zijn vrijwillige deelname aan deze missie is de dienstplicht te vervullen en er zeker van te zijn dat hij geen saaie plaatsing toegewezen krijgt. Ook de uitdaging en de ervaring die hij bij dit werk zal opdoen sprak hem wel aan. Arno Roosendaal (22 jaar) uit Breda is dezelfde mening toegedaan over zijn bijdrage aan deze uitzending. Eveneens dienstplichtig gaat hij als chauffeur van een tientonner naar Vitez. Zijn zus Hélène (26 jaar) en haar vriend waren meegekomen. Hun betrokkenheid bij deze infodag was voor Arno beslist een hele steun, want zijn ouders wonen sinds kort in Nieuw Zeeland. Zij zijn uiteraard op de hoogte gebracht van Arno's besluit om naar het voormalige Joegoslavië te gaan en respecteren deze beslissing. Gedurende de maaltijd in de manschapen eetzaal zat ik naast een gezin van vader, moeder, zoon (blauwe baret) en dochter uit Boskoop.

Het viel me op dat de zoon zorgde dat zijn familie in deze voor hen vreemde omgeving van het nodige werd voorzien en dat zij zich op hun gemak voelden.

Hierin was hij zeker niet de enige bij wie ik deze houding had opgemerkt. De betrokkenheid in zelfs de kleinste dingen vormt een saamhorigheid in deze spannende dagen.

Na de lunch kregen we een uiteenzetting over het werk van het Thuisfront Comité KL. De juiste adressering die de thuisfronters moeten hanteren bij het verzenden van hun post naar voormalig Joegoslavië werd vermeld. Ook het telefoonnummer van het SitCen (Situatie Centrum), waar iedereen met vragen, problemen en dergelijke ten allen tijde terecht kan, werd genoteerd (070-3168950).

De afdeling Individuele Hulpverlening van de KL gaf ten slotte nog een toelichting op de "voorzorg" en tips bij het afscheidnemen thuis. Aalmoezenier J. van Luitelaar vertelde over Sint Christoffel, de katholieke patroonheilige voor de reizigers en de beschermer van degenen die veel onderweg zijn. Dit is zeker van toepassing op deze vredesmissie. De informatiedag werd door Overste A.Noël (Bataljonscommandant CVV) besloten, waarna een ieder huiswaarts keerde.

Gezien de grote belangstelling op deze informatiedag is het nut hiervan bewezen en zullen de meesten het "reizen" naar Ossendrecht toch de moeite waard hebben gevonden. En is het niet zo dat "wat wij moeten leren doen, leren wij door het te doen"? ●

BELANGENBEHARTIGING DOOR DE AVNM: KLEINE MOEITE, GROOT PLEZIER!

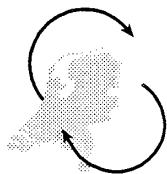
Het is 29 juni 1993. Terwijl Nederland zich opmaakt voor de vakantie draait het kantoor van de Algemene Vereniging Nederlandse Militairen (AVNM) in Amersfoort op volle toeren. Ook in de zomermaanden gaat het werk van 's werelds grootste belangenvereniging voor dienstplichtige militairen gewoon door. Duizenden dienstplichtigen kunnen immers geen vakantiedagen opnemen. Bijvoorbeeld omdat zij nog in opleiding zijn of misschien wel omdat zij uitgezonden zijn voor de VN.

Fax

Een doodgewone dinsdagmorgen. Tussen het gerinkel van de telefoons door klinkt een scherpe piep ten teken dat het fax-apparaat het laatste velletje van een bericht heeft uitgespuwd. Het is een fax van het transportbataljon in Busovaca. "Vriendelijk verzoek om AVNM-vakantiekaarten" staat er boven en daarmee is het begin gemarkeerd van een nieuwe AVNM-actie.

Groeten uit...

Het probleem wordt in de fax kort en bondig uiteen gezet: De vredessoldaten in het voormalige Joegoslavië verwachten gedurende de zomermaanden veel vakantiekaarten van vrienden en bekenden uit Nederland. Maar in het oorlogsgebied zijn natuurlijk geen kaarten te koop om al die vakantiegroeten te beantwoorden. Daarom het verzoek van een AVNM-lid of zijn vereniging leuke briefkaarten kan regelen. Offertes worden aangevraagd, de penningmeester gaat rekenen, adressen worden opgesnord en ondertussen is striptekenaar Toon van Driel al achter zijn tekentafel gekropen om een aantal ontwerpen te maken.

ERVARINGEN VAN HET THUISFRONT

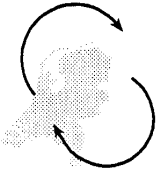
door

Na de vierde Nieuwsbrief Vredesoperaties in één adem te hebben uitgelezen (zoals gewoonlijk), ben ikzelf eens in de pen geklommen. Al vanaf de eerste Nieuwsbrief die ik las, speelde ik met de gedachte om ook eens te schrijven, vandaar. Mijn man, , is voor zes maanden uitgezonden naar Busovaca in voormalig Joegoslavië. Ik ben Ine en samen hebben we een zoontje "Mick" van 10 maanden. We wisten dat er een uitzending zat aan te komen, maar op het moment dat we het hoorden was het toch wel even slikken. De tijd van voorbereiding duurde lang, acht weken opleiding in de Harskamp, waarbij Peter alleen in de weekeinden thuiskwam. Aan de ene kant kon je in deze periode alvast eraan wensen, aan de andere kant wordt de periode van zes maanden wel met twee maanden verlengd. We waren allebei vrij positief en optimistisch. Peter krijgt de kans om al die jaren oefenen en opleiding nu in de praktijk te brengen. Hij zag het als een uitdaging en hij had er zin in. Aan de andere kant vond hij het vreselijk om ons zo lang te moeten missen en zo'n belangrijk gedeelte van de ontwikkeling van ons zoontje Mick te moeten overslaan. Ik zag er natuurlijk ook tegenop, maar ik maakte me meer zorgen over Peter dan over ons. Wij zouden het hier wel redden. Wij kunnen rekenen op de steun van familie, vrienden en burens, maar Peter, hoe zou hij terugkomen? Wat krijgt hij allemaal te zien en te verwerken? Loopt hij veel gevaar? Kunnen ze elkaar wel goed opvangen? Over het feit dat hij uitgezonden kon worden zijn we het samen altijd goed eens geweest. Hij heeft voor dit beroep gekozen en als hij een keer weg moet dan is dat niet leuk, maar iets dat nu eenmaal bij het beroep kan horen.

We hadden ook zoiets van: je weet pas waar je over praat als je het zelf meegeemaakt hebt. Na een fantastisch verrassingsafscheidsfeest, georganiseerd door mijn zusje, waar alle vrienden, familie en burens aanwezig waren, vertrok Peter 's morgens in alle vroegte op 26 april vanuit de Harskamp. Het afscheid was gelukkig niet zo emotioneel als de beelden die ik op de televisie gezien had. Wij hadden onze emotionele uurtjes de dag en avond ervoor al gehad toen Peter afscheid nam van zijn "kleine bikkeltje". Dus op de dag zelf kunnen wij elkaar goed oppeppen en hadden daarom een goed afscheid.

Om 7.00 uur waren we alweer thuis en van het voornemen om eens lekker een dagje met Mick te genieten (een beetje uitslapen, 's middags ergens op de koffie) kwam niets terecht. Ik begon met poetsen en ben pas de volgende avond ermee gestopt. Hoe zo afreageren?! Het grote aftellen was begonnen. Nog maar 27 weken. Met de nadruk op "MAAR".

Een grote verrassing toen Peter de week daarop al belde vanuit een postkantoor-tje in Medkovic waar ze moesten lossen. Toen pas kwamen de eerste tranen los van alle spanning van de afgelopen weken, maar wat heerlijk om te horen dat alles goed met hem ging. Het is hem trouwens maar twee keer gelukt om van daar uit te bellen, want daarna werd die route te gevaarlijk en konden ze nergens meer particulier bellen. Helaas. De volgende weken verliepen prima. Ik stond er versteld van dat alles zo goed verliep en was best trots op mezelf dat ik het aankon. We hebben altijd en hebben nog steeds een druk leven. Ik heb aan huis een schoonheidssalon die goed loopt. Daarbij volgde ik de vervolgopleiding daarvoor van één dag in de week, die inmiddels (gelukkig) is afgerond.

Ook werk ik daarbij nog als oproepkracht voor kraamverzorgster. Dit zou het komende halfjaar helemaal op een laag pitje komen staan. Op de eerste plaats ben ik natuurlijk moeder en ook nog één die alles zoveel mogelijk zelf wil doen. Dus ik had het verschrikkelijk druk met Mick (wat overigens een super makkelijke lieve baby is), klanten, huishouden, administratie, brieven schrijven en ook nog leuke dingen doen zoals: met Mick naar de Efteling, gaan zwemmen enz., en geen tijd had om te piekeren.

De terugslag kwam na vijf weken. Slecht slapen, huilen boven een brief die je aan het schrijven bent, kleine probleempjes die je als je samen bent binnen een paar minuten opgelost hebt, maar die nu zo groot leken. Ook merkte ik aan mezelf dat ik veel emotioneler geworden was. We hebben onszelf altijd beschouwd als super nuchtere mensen. Ik zal bijvoorbeeld niet gauw huilen als er een emotionele film op televisie is en Peter al helemaal niet. Maar nu lees ik met een brok in mijn keel en tranen in mijn ogen de Nieuwsbrief en de Dutch Post. Hebben andere thuisblijvers dat nou ook dat er zoveel gevoelens in je loskomen? Verdriet om mensen daar, wat ze elkaar allemaal aandoen, en om het feit dat Peter daar tussen in zit en alles mee moet maken. Kwaadheid, Onbegrip, Onmacht over hoe dit kon gebeuren en dat MENSEN dit LATEN gebeuren. Trots op Peter en alle blauwhelmen daar, die fantastisch werk verrichten en allemaal zo gemotiveerd bezig zijn onder zware omstandigheden. Trots op andere thuisblijvers en mezelf, want wij moeten het hier thuis toch maar even draaiende zien te houden. Angst, die ik ver weg stop. Stel dat ons drieën iets overkomt. Geluk, omdat wij het hier zo goed hebben en dat Peter weer thuiskomt. Gemis, het besef dat je nu extra voelt hoeveel je om elkaar geeft.

Wat lijkt het toch gewoon dat je man 's morgens om 8.00 uur naar zijn werk gaat en om 17.00 uur weer thuis is. Dat je gewoon lekker kunt kletsen, plezier maken, knuffelen, samen van je kind genieten en samen dingen doen. Ik zal dit straks zeker niet meer als gewoon ervaren. Gevoel van waardering, warmte naar Peter's collega's, die elkaar over en weer opvangen en af en toe letterlijk bij elkaar kunnen uithuilen als ze het moeilijk hebben. Want moeilijk hebben ze het, stuk voor stuk. Maar ik weet zeker

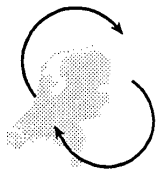
af en toe
de clown
uithangen

dat Peter er ook veel plezier zal hebben en er het beste van zal maken, want hij blijft toch mijn eigen gekke vent. Althans ik hoop dat hij zijn spontane, hartelijke, gekke buien zal behouden.

Ontroering, toen bleek dat hij van alle verjaardagscadeautjes die we opgestuurd hadden, het pakje met een gedichtje van Mick en mij het mooiste cadeautje vond. Hoe zo Peter ook nuchter?

Van een paar collega's kreeg ik een brief of ik namens hen een verjaardagscadeautje wilde regelen om hem te verrassen. Dit doet je echt goed.

Ondanks het zware werk, de onvoorstelbare dingen die hij daar ziet en meemaakt, de ellende, doet hij zijn werk met veel plezier. Wat hem er doorheen sleept is "de post". Misschien een tip: we hadden strookjes gemaakt met Peter's adres er op en dit aan iedereen uitgedeeld op zijn afscheidsavond met de vraag om alsjeblieft te schrijven. Het gevolg is dat hij gigantisch veel post krijgt en het heel druk heeft met iedereen terug te schrijven. Dit is een welkome afleiding voor hem en hiervoor wil ik alle trouwe brieverschrijvers(sters) bedanken! Wat dat betreft hebben we het alle twee goed getroffen, want ik word hier thuis ook heel fijn opgevangen door familie, vrienden en burens.

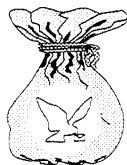

De belangstelling naar ons toe is enorm groot. Iedereen is erg meelevend en helpt met woord en daad, ieder op zijn eigen manier, om ons door het halfjaar heen te slepen. Ik beseef ook heel goed hoe bevoorrecht wij hierin zijn, want ik heb al van verschillende mensen begrepen dat dit ook niet bij iedereen zo is. Voor alle steun en begrip wil ik ook iedereen bedanken. Op dit moment duurt het nog twee weken dat Peter met vakantie thuis komt. Hij is dan thuis met Mick z'n 1e verjaardag en onze trouwdag. Hij is dan precies drie maanden weggeweest. Daarna moet hij nog terug voor 10 weken.

Ik ben zo benieuwd wat hij zal zeggen van onze Mick want hij is in die drie maanden natuurlijk erg veranderd en veel dingen gaan doen. En Mick zal zijn vader wel niet meer kennen. Daar moeten we wel rekening mee houden tenminste. Toen het zeker was dat Peter weg moest hebben we een videocamera gekocht om zoveel mogelijk te filmen in dit half jaar. Voordat Peter vertrok heb ik hem samen met Mick gefilmd terwijl ze zitten te spelen. Dit is een stukje van 5 à 10 minuten waar Mick iedere avond voordat hij naar bed gaat naar kijkt. Hij vindt het nog steeds leuk en hij is tijdens dit filmpje niet af te leiden. Andere kinderen kijken naar Tik-Tak of Sesamstraat, Mick kijkt naar "papa". Dus daarom heb ik de stille hoop dat hij Peter nog zal herkennen. Zo klein als hij is. Ik heb zoveel steun aan ons kereltje. Een lach van hem maakt een slechte dag weer goed. Gelukkig komen die slechte dagen maar weinig voor en maken wij het samen prima. Wat me van Defensie meeviel was de begeleiding. Je kunt altijd bellen als dat nodig is. Ik krijg veel post: Dutch Post, Nieuwsbrief, Defensiekrant, de Nationale Thuisfrontdag, koffieochtenden. Dit had ik eerlijk gezegd niet verwacht. Complimenten daarvoor.

Wat tegenvalt zijn de maandelijkse telefoontjes. Je hebt alletwee dingen die je persé van de ander wilt weten of aan de ander wilt vertellen. Je bent dan zo gespannen dat het van elkaar lijkt dat het niet goed met de ander gaat. Die 5 minuten zijn veel te kort! Laat ons dan bijbetalen, zodat we een kwartier ongestoord kunnen praten. Dit is zo broodnodig. Ik weet niet of ander thuisblijvers ook dat gevoel van onrust en zenuwen kennen als je meer dan een week niets hoort. De nieuwsberichten op televisie en radio zijn toch al zo slecht en de post is achterhaald. Het duurt bij voorbeeld 4 weken voordat je antwoord hebt op een vraag. Ik zeg dit niet om te klagen maar het valt toch al niet mee om je beste vriendje te moeten missen.

Al met al is het toch een flink verhaal geworden. Omdat ik wegens tijdgebrek geen mogelijkheid zag om me aan te sluiten bij het Thuisfrontcomité, wilde ik op deze manier toch een bijdrage leveren. Ik wil alle thuisblijvers en alle blauwhelmen veel sterkte en succes toewensen en ik hoop dat iedereen heelhuids en veilig weer thuis komt. ●

**UNITED NATIONS
PROTECTION FORCE
(UNPROFOR)**

In feite verschijnt er zoveel over deze operatie in de kranten, dat je er op deze plaats nauwelijks aandacht aan hoeft te schenken. Alles is immers al enige malen gelezen, danwel vele malen getoond op de TV. Niettemin een kort stuk.

In het voormalig Joegoslavië zijn door Nederland de volgende uitbreidingen gepleegd:

* een 3-tal Forward Air Controllers (FAC's) zijn via Zagreb naar Kiseljak gegaan. Na een "verkennende activiteit" bij het Britse bataljon zijn ze nu operationeel gereed voor hun taak: het leiden van eventueel ingezette vliegtuigen op voor hun bestemde doelen. Deze functionarissen zijn van de KL.

* een LSO van 5 ATAF uit VICENZA bij het BHC0 te Kiseljak in hetzelfde kader. Dit betreft een kapitein van de KLU. Voorts heeft het Verbindingsbataljon wat interne verplaatsingen bewerkstelligd. C-UNPROFOR wenste immers ook verbindingscontact te onderhouden met de door hem geformeerde eenheden bij o.a. de Maslenicabrug. En daar zitten nu dus ook Nederlandse Verbindelaren bij ingedeeld. De komende tijd worden weer wat UNMO's geroteerd. Ook onze Commandant UNMO's, Kolonel KMAR van Dijk zit daar bij. Over hem en zijn UNMO's valt wat te lezen in de Dutch Post. De Kolonel Pastoor heeft hem intussen afgelost en is zijn "Super"-UNMO-taak vanuit Kiseljak begonnen.

Kiseljak, Hotel waarin BHC0 is gevestigd.

Het Transportbataljon blijft ondanks alle problemen "voortrollen". Sedert 29 juli 1993 ondervinden de konvoien grote moeilijkheden, o.a. bij de grenspost PRISICIA tussen Kroatië en Bosnia Hercegovina. Een humanitair konvoi werd tegengehouden en teruggestuurd.

Dit konvoi is er uiteindelijk in geslaagd om via een andere route en een andere grenspost Bosnia Hercegovina binnen te komen. Dat heeft ze wel 15 uren gekost! Op 30 juli werden weer problemen ondervonden bij dezelfde post. Nu betrof het een konvoi met verlofgangers en logistieke zaken. Ook dit is na veel heen en weer geschuif "goed op zijn pootjes" terecht gekomen. Maar lastig blijft het wel al die belemmeringen. ●

Helicopterveld BHC0 te Kiseljak, twee Franse PUMA's gereed voor beladen.